

บทนำ

ความสำคัญและความเป็นมา

การศึกษาเป็นปัจจัยที่สำคัญยิ่งในการพัฒนาประเทศ การศึกษาจะช่วยทำให้ พลเมืองของชาติเป็นบุคคลที่มีประสิทธิภาพ ถ้าพลเมืองส่วนใหญ่ได้รับการศึกษาคดี ย่อมจะเป็นกำลังสำคัญที่จะทำให้ประเทศชาติเจริญก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว ดังนั้น การศึกษาจึงเป็นกระบวนการที่ทำให้มนุษย์สามารถ พัฒนาคุณภาพชีวิตของคน ให้สามารถดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างสันติสุข และสามารถเกื้อหนุนการพัฒนาประเทศได้อย่างเหมาะสมและสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงในทุก ๆ ด้าน เช่น เศรษฐกิจ สังคมการเมืองการปกครอง เป็นต้น ดังพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลปัจจุบัน ตอนหนึ่งว่า “การศึกษาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาความรู้ ความคิด ความประพฤติ ทัศนคติ ค่านิยม และคุณธรรมของบุคคล เพื่อให้เป็นพลเมืองดี มีคุณธรรม และมีประสิทธิภาพ การพัฒนาประเทศย่อมทำให้สะดวกรวดเร็ว”(สำนักงานคณะกรรมการ เสริมสร้างเอกลักษณ์ของชาติ 2524 : 3)

การจัดการศึกษาที่ดีจะต้องมีแนวทางในการจัดเพื่อให้เกิดคุณภาพ รูปแบบที่เป็นโครงสร้างแน่นอน สำหรับกำหนดแนวทางของการศึกษา ก็คือหลักสูตร ซึ่งถือว่าเป็น “หัวใจสำคัญของการศึกษา” (ไพฑูรย์ ลินลารัตน์ 2527 : 33) หลักสูตรจะเป็นสื่อกลางที่ทำให้การศึกษাবรรลุตามปรัชญาและเป้าหมายที่สังคมต้องการ ดังนั้น เพื่อให้เกิดการพัฒนาทางการศึกษา และทันกับเหตุการณ์ของยุคสมัย จึงได้มีการปรับปรุง และเปลี่ยนแปลงหลักสูตรกันอยู่เสมอ เช่น การเปลี่ยนแปลงหลักสูตรประถมศึกษาและมัธยมศึกษา พุทธศักราช 2503 ไปเป็นหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2518 ซึ่งต่อมาปรับปรุงเป็นหลักสูตรประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 และหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ในครั้งหลังสุดนี้ กระทรวงศึกษาธิการได้ปรับปรุงหลักสูตรอีกครั้งหนึ่ง และประกาศใช้ตั้งแต่ พ.ศ.2534 เป็นต้นมา ซึ่งหลักสูตรนี้เรียกว่า หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) และหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533)

เหตุผลในการปรับปรุงหลักสูตรครั้งนี้สืบเนื่องจากที่กรมวิชาการได้จัดสัมมนาเกี่ยวกับหลักสูตรระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 และหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ขึ้น ซึ่งข้อสรุปผลการสัมมนาของผู้ที่เกี่ยวข้องกับ

หลักสูตรหลายฝ่ายมีความคิดเห็นตรงกันว่า หลักสูตรกำหนดเนื้อหาไว้มาก ก่อให้เกิดปัญหาต่อการนำไปใช้เพราะทำให้ไม่ได้เน้นกระบวนการเรียนการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนรู้จักแสวงหาความรู้และไม่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้า หากความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง (กรมวิชาการ 2531 : 11)

สำหรับหลักสูตรพหุศึกษามัธยมศึกษานั้น ผลการสัมมนา สรุปได้ว่า เป็นหลักสูตรที่เน้นกีฬามากเกินไป ทำให้มีลักษณะ เป็นกีฬาศึกษา มากกว่าเป็นพลศึกษา ควรมีการเพิ่มเติมกิจกรรมทางพลศึกษา เพื่อสำรวจและสนองความถนัด และความสนใจของผู้เรียนตลอดจนทบทวนจุดประสงค์ขอหลักสูตรให้เป็นจุดประสงค์ของพลศึกษาอย่างแท้จริง (กรมวิชาการ 2531 :62)

นอกจากนี้ หน่วยงานต่าง ๆ ที่รับผิดชอบ ในการพัฒนาและติดตามประเมินผลการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ.2524 ได้มีการประเมินผลการใช้หลักสูตรเป็นระยะอย่างต่อเนื่อง และได้รับข้อมูลจากหลายฝ่ายที่ชี้ชัดว่า หลักสูตรยังไม่ตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของสภาพเศรษฐกิจสังคมและความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่เหมาะสมมาใช้ในการพัฒนาคุณภาพชีวิต กรมวิชาการซึ่งรับผิดชอบในงานพัฒนาหลักสูตรจึงมีความจำเป็นต้องดำเนินการพัฒนาปรับปรุงหลักสูตรอย่างเต็มรูปแบบเพื่อให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงและความต้องการทางด้านเศรษฐกิจ และสังคม ทั้งในปัจจุบันและอนาคต

หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายพุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) จึงได้ปรับโครงสร้างและหลักสูตร ให้มีความยืดหยุ่น สามารถนำไปใช้ในพื้นที่ต่าง ๆ ตามนโยบาย และเป้าหมายของการพัฒนา และตามความต้องการของท้องถิ่น ลดหน่วยการเรียนวิชาบังคับให้น้อยลงและเพิ่มหน่วยการเรียนวิชาเลือกเสรีให้มากขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนเลือกเรียนรายวิชาต่าง ๆ ได้อย่างกว้างขวาง ตามความถนัดและความสนใจ ส่งเสริมการเรียนที่เน้นกระบวนการ เพื่อให้ผู้เรียน ได้ลงมือปฏิบัติจริง อันจะนำไปสู่จุดหมายที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนพัฒนาคุณภาพชีวิตมีความรู้ มีคุณธรรม และมีทักษะเฉพาะด้าน ตามศักยภาพอย่างพอเพียง ที่จะเห็นช่องทาง ในการประกอบอาชีพในอนาคตและสามารถทำประโยชน์ ให้กับสังคม ตามความรู้ความสามารถ และบทบาทหน้าที่ ของตนเอง ด้วยแนวทางและวิธีการใหม่ ๆ (กระทรวงศึกษาธิการ 2535 : คำนำ)

ในแผนการศึกษาแห่งชาติพุทธศักราช 2535 ซึ่งใช้อยู่ในปัจจุบันนี้ได้กำหนดความมุ่งหมายของการจัดการศึกษาเพื่อเน้นการพัฒนาบุคคลไว้ 4 ด้าน คือ ด้านปัญญา จิตใจ ร่างกาย และสังคม ซึ่งในด้านร่างกายนั้นได้กำหนดเป้าหมายไว้อย่างชัดเจนว่า “บุคคลที่ได้รับการศึกษาพึงมีร่างกายที่เจริญเติบโต เหมาะสมกับวัย รู้จักดูแลรักษาสุขภาพ อนามัย ของร่างกาย ทั้งของตนเอง และสมาชิกในครอบครัว และสามารถพัฒนาสมรรถภาพของร่างกาย ให้เหมาะสมกับการงานและอาชีพ” (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2535 : 8) จะเห็นได้ว่าความมุ่งหมายของแผนการศึกษาแห่งชาติเกี่ยวกับการจัดการศึกษา เพื่อพัฒนาทางด้านร่างกายนั้นก็คือความสำคัญของการจัดหลักสูตร การเรียนวิชาพหุศึกษามัธยมในโรงเรียนนั่นเอง

กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายฉบับปรับปรุง 2533 ตามคำสั่งกระทรวงศึกษาธิการที่ วก.613/2533 ลงวันที่ 10 สิงหาคม 2533 เรื่อง ให้ใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524

สำหรับวิชาพลศึกษาในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง 2533) นี้เรียกว่า วิชาพลานามัย ซึ่งอยู่ในกลุ่มวิชาพัฒนาศิลปะกีฬา ซึ่งมีจุดประสงค์และโครงสร้างดังต่อไปนี้

จุดประสงค์

1. เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจหลักการปฏิบัติตนให้มีสุขภาพดีทั้งทางร่างกาย ใจ อารมณ์ และสังคม

2. เพื่อให้มีทักษะในการปฏิบัติตนให้มีสุขภาพ สวัสดิภาพ การสร้างเสริมสมรรถภาพ ทางกาย

3. เพื่อให้เห็นคุณค่าของกิจกรรมพลศึกษา กีฬา การรักษาสุขภาพและสวัสดิ

4. เพื่อให้มีส่วนร่วมในการช่วยเหลือและส่งเสริมกิจกรรมพลศึกษา กีฬาและการสาธารณสุขของสังคม (กระทรวงศึกษาธิการ 2535)

โครงสร้างวิชาพลานามัย ประกอบด้วย วิชาบังคับแกน 6 รายวิชา ได้แก่ พ 401 พ 402 พ 403 พ 404 พ 405 พ 406 เรียนภาคเรียนละ 1 รายวิชา เวลาเรียน 1 คาบ ต่อสัปดาห์ต่อภาค วิชาบังคับเลือก มี 6 รายวิชา ประกอบด้วย วิชา พ 021 พ 022 พ 023 พ 024 พ 025 พ 026 เรียนภาคเรียนละ 1 รายวิชา เวลาเรียน 1 คาบ/สัปดาห์/ภาค

วิชาเลือกเสรี ประกอบด้วย กลุ่มวิชาสุขศึกษา มี 2 รายวิชาคือ พ 011 พ 012 กลุ่มวิชาพลศึกษา มี 26 รายวิชา คอ พ 027 พ 028 พ 029 และ 0210 - พ 0232 เวลาเรียน 1 คาบ/สัปดาห์/ภาค

จากการที่กรมวิชาการได้ปรับปรุงหลักสูตรขึ้นมาใหม่นั้น ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงหลายส่วน โดยเฉพาะ การเปลี่ยนแปลงในส่วนของ การเรียนการสอน โดยการสอนวิชาพลศึกษา ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีหลักการที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ เกี่ยวกับ กิจกรรมพลศึกษา และกีฬา และฝึกทักษะการบริหารร่างกาย การเคลื่อนไหวพื้นฐานและการเล่นกีฬาตามลำดับขั้นตอน โดยเน้นพัฒนาการตามศักยภาพของแต่ละบุคคล เพื่อให้มีความเข้าใจแนวทาง มีการเสริมสร้างสมรรถภาพของตนเอง มีคุณธรรม เห็นคุณค่าของกิจกรรมพลศึกษาและกีฬาแล้วนำไปประยุกต์ให้เป็นประโยชน์ต่อตนเองและส่วนรวม

ในการพัฒนาหลักสูตรนั้นมีที่มาจากกระบวนการพัฒนาหลักสูตรซึ่งประกอบด้วย การกำหนดวัตถุประสงค์ การเลือกและการจัดเนื้อหา และประสบการณ์การเรียนรู้ การใช้หลักสูตร การประเมินผลหลักสูตร (Sumit Gunanukorn 1972 : 111) ซึ่งในส่วนนี้ ล้วนเป็นกระบวนการพัฒนา

เอกสารหลักสูตรเท่านั้น ยังขาดกระบวนการที่ถือว่า มีความสำคัญคือ การนำหลักสูตรไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้นักเรียนได้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ ดังที่ สงัด อุทรานันท์ (2527 : 260) ได้กล่าวว่า ถึงแม้หลักสูตรจะได้สร้างไว้ดีเพียงใดก็ตามยังไม่สามารถจะกล่าวได้ว่าหลักสูตรจะประสบความสำเร็จหรือไม่ ถ้าหากการนำหลักสูตรไปใช้ดำเนินไปไม่ถูกต้อง หรือไม่ดีพอ ความล้มเหลวของหลักสูตรจะเกิดขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ทาบา (TABA 1962 : 425-444) ได้รวบรวมกิจกรรมที่สำคัญที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตรไว้ 3 ประการคือ การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน เป็นการจัดทำรายละเอียด เป็นแนวการใช้หลักสูตรสู่การสอน ประการที่ 2 การจัดปัจจัยที่เอื้อต่อการใช้หลักสูตรอันได้แก่ การเตรียมบุคลากร เอกสารคู่มือ การจัดเตรียมสื่อวัสดุอุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอน การจัดอาคารสถานที่ เป็นต้น ประการที่ 3 คือการสอน อันรวมถึงการสอนให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร เนื้อหาวิชาการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล และการใช้สื่อและอุปกรณ์

หลักสูตรถือว่าเป็นแม่บท ของการจัดการศึกษา เป็นสิ่งที่กำหนดทิศทาง และจุดมุ่งหมาย ในกระบวนการนำหลักสูตรไปใช้ นั้น ผู้ที่มีบทบาทโดยตรงได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอน ดังที่ มารศรี ภิรมย์ราช (2519 : 50) ได้กล่าวไว้ว่า ในการนำเอาหลักสูตรไปใช้ให้สัมฤทธิ์ผลนั้น จำเป็นต้องอาศัยบุคลากรหลายฝ่ายในโรงเรียน ซึ่งได้แก่ ผู้บริหาร หัวหน้าหมวด ครูผู้สอน เจ้าหน้าที่และ นักเรียน ผู้บริหารเป็นบุคคลที่มีบทบาทสำคัญในการใช้หลักสูตร เป็นผู้ให้คำแนะนำ ให้ความรู้กำลังใจ เพื่อให้การดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนบรรลุตามความมุ่งหมาย ส่วนครูผู้สอนเป็นบุคคลที่มีความสำคัญสูงสุดในการใช้หลักสูตร ครูจะต้องมีความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับหลักสูตร เพื่อสามารถจัดกิจกรรมที่เหมาะสมแก่ผู้เรียน อันจะเห็นได้ว่า ผู้ที่มีบทบาทสำคัญยิ่งในการนำหลักสูตรไปใช้ในสถานศึกษาก็คือ ผู้บริหารสถานศึกษา และครูผู้สอน

สำหรับหลักสูตรพลศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ได้เริ่มทดลองใช้ ในโครงการโรงเรียนร่วมพัฒนาเป็นปีแรก ใน พ.ศ.2533 และใช้ทั่วประเทศเริ่มปี พ.ศ.2534 (กระทรวงศึกษาธิการ ,2535) ซึ่งผู้วิจัยเองก็เป็นผู้หนึ่งที่ปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตรในโรงเรียนมัธยมศึกษา คือ เป็นครูสอนวิชาพลศึกษา ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาซึ่งได้ตระหนักถึงความสำคัญของการใช้หลักสูตรรวมถึง เคยประสบกับสภาพปัญหาอุปสรรค ในการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษานามัย จึงมีความสนใจและเห็นว่า ควรจะมีการสำรวจถึงปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษา ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาตามการรับรู้ของผู้บริหาร และครูผู้สอนวิชาพลศึกษา เพื่อที่จะได้ทราบถึงปัญหา การแปลงหลักสูตรไปสู่การเรียนการสอน การจัดปัจจัยสภาพแวดล้อมและอุปกรณ์ และการจัดการเรียนการสอน เพื่อเป็นแนวทางให้แก่ผู้ที่เกี่ยวข้อง ในการปรับปรุงแก้ไขหลักสูตร

วิชา พลศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย อันเป็นประโยชน์ต่อการใช้หลักสูตรพลศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพ ปัญหา การใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษา ตามการรับรู้ของผู้บริหาร หัวหน้าหมวดวิชา และครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533)
2. เพื่อเปรียบเทียบปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษา ระหว่างผู้บริหาร หัวหน้าหมวดวิชา และครูผู้สอนวิชาพลศึกษาตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)
3. เพื่อเปรียบเทียบปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษา ระหว่างโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมือง กับโรงเรียนที่อยู่อำเภอรอบนอกตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)

สมมติฐานของการวิจัย

1. ผู้บริหาร หัวหน้าหมวดวิชา และครูผู้สอนวิชาพลศึกษา มีปัญหาการใช้หลักสูตร วิชาพลศึกษา ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ไม่แตกต่างกัน
2. โรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมือง กับโรงเรียนที่อยู่อำเภอรอบนอกมีปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษา ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ไม่แตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้มุ่งที่จะศึกษาสภาพและปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษา ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ตามการรับรู้ของผู้บริหาร หัวหน้าหมวดวิชา และครูผู้สอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา โดยศึกษาสภาพและปัญหาในส่วนของ การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน การจัดปัจจัยสภาพแวดล้อม และอุปกรณ์ และด้านการจัดการเรียนการสอน

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ผู้วิจัยถือว่าผู้ตอบแบบสอบถามคือผู้บริหาร หัวหน้าหมวดวิชา และครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ให้คำตอบที่เชื่อถือได้ และตรงกับสภาพความเป็นจริง

2.ตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 3 ทางผู้วิจัยจะไม่นำข้อมูลที่ได้จากเขตการศึกษาส่วนกลาง (กรุงเทพมหานคร) มาทำการวิเคราะห์ เนื่องจากเป็นเขตการศึกษาที่ไม่มีอำเภอเมือง

ข้อจำกัดของการวิจัย

ผู้วิจัยไม่สามารถควบคุมตัวแปรอื่น ๆ ที่อาจมีผลต่อการวิจัยได้ เช่น ประสิทธิภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นต้น

คำจำกัดความในการวิจัย

ผู้บริหาร หมายถึง ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ หรือ ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ ของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา

หัวหน้าหมวดวิชา หมายถึง หัวหน้าหมวดวิชาพลานามัยในโรงเรียนมัธยมศึกษา ของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา

ครูผู้สอนวิชาพลศึกษา หมายถึง ครู อาจารย์ที่ทำหน้าที่สอนวิชาพลศึกษา ให้แก่นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา

หลักสูตร หมายถึง หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง 2533) กระทรวงศึกษาธิการ

ปัญหาการใช้หลักสูตร หมายถึง สิ่งที่เกิดขึ้นจากการดำเนินการจัดกิจกรรมการใช้หลักสูตรในด้านการแปลงหลักสูตร ไปสู่การสอน การจัดปัจจัยสภาพแวดล้อมและอุปกรณ์ และการจัดการเรียนการสอน ที่ทำให้การใช้หลักสูตรไม่บรรลุผล ตามความมุ่งหมายของหลักสูตร

การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน หมายถึง การจัดทำรายละเอียดเพื่อเป็นแนวทางในการใช้หลักสูตรสู่การสอน อันได้แก่ การวางแผนในการใช้หลักสูตร การวางแผนการสอน การทำกำหนดการสอน แผนการสอน การจัดทำเอกสารประกอบหลักสูตร ในวิชาพลศึกษา ในระดับ มัธยมศึกษาตอนปลาย

การจัดปัจจัยสภาพแวดล้อมและอุปกรณ์ หมายถึง การจัดสภาพแวดล้อม และอุปกรณ์ต่าง ๆ เพื่อการใช้หลักสูตร ได้แก่ การเตรียมบุคลากร เอกสารคู่มือประกอบการใช้หลักสูตร

การจัดการเรียนการสอน หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครู เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ ได้แก่ การสอนให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร เนื้อหาวิชาของหลักสูตร การเรียนการสอน การวัดและการประเมินผล การใช้สื่อและอุปกรณ์ ในการเรียนวิชาพลศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

การวัดและประเมินผล หมายถึง การตรวจสอบเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านความรู้ ด้านทักษะ ด้านคุณลักษณะต่างๆ ด้านสมรรถภาพทางกาย ด้านสุขนิสัยและสุขภาพปฏิบัติ โดยเน้นกระบวนการหรือทักษะกระบวนการ ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการ

ประเมินผลการเรียนการสอนตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533)

โรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมือง หมายถึง โรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา ที่ตั้งอยู่ในเขตอำเภอเมือง ของจังหวัดที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

โรงเรียนที่อยู่ในอำเภอรอบนอก หมายถึง โรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา ที่ตั้งอยู่ในเขตอำเภออื่น ๆ ที่ไม่ใช่อำเภอเมืองของจังหวัดที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.ทำให้ทราบสภาพ ปัญหาการใช้หลักสูตรตามการรับรู้ของผู้บริหาร หัวหน้าหมวดวิชา และครูผู้สอนวิชา พลศึกษา ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533)

2.เพื่อให้ทราบความแตกต่างในปัญหาการใช้หลักสูตร ระหว่างโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมือง กับ โรงเรียนที่อยู่ในอำเภอรอบนอก เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาได้ตรงจุด การพัฒนาและปรับปรุง การใช้หลักสูตรของผู้บริหาร และครูผู้สอนวิชาพลศึกษา

3.เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ของผู้บริหาร หัวหน้าหมวดวิชา และครูผู้สอนวิชาพลศึกษาต่อไป

4.เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าวิจัยต่อไป